

FILM

‘Walgelijk’ klimaatfilmpje geschrapt

Een filmpje van Richard Curtis over de klimaatopwarming is zo gewelddadig dat het niet wordt uitgezonden.

De Britse klimaatcampagne 10:10 was in de wolken toen Richard Curtis (regisseur van *Love actually*, schrijver van *Four weddings and a funeral*) toestemde om een filmpje voor de actie te draaien. Bekende acteurs zoals Gillian Anderson speelden gratis mee, Radiohead stond zijn muziekrechten af. Het vier minuten durende filmpje heet *No pressure*, maar kreeg al snel de bijnaam *There will be blood*. Je ziet een leraar, een manager en een voetbalcoach hun publiek aansporen om hun ecologische voetafdruk met tien procent te verkleinen. Maar wie niet enthousiast is – onder meer twee kinderen – wordt opgeblazen. Zo veel kijkers vonden het filmpje wansmakelijk, dat de grootse bioscoopcampagne te elfder ure is geschrapt. *No pressure* is enkel nog op Youtube te zien. Curtis heeft ook verdedigers. Franny Armstrong, de oprichter van 10:10, zei: ‘Richard heeft een satirisch filmpje gemaakt in de cartoonstijl van *Monty Python* of *South Park*. Velen vonden het hilarisch, anderen waren beledigd. Uit respect voor hen wordt de film uit roulatie gehaald.’ ‘Het klimaat is een thema dat velen afgezaagd vinden’, zei Curtis zelf, ‘en ik vrees dat we op een ramp afstevenen. Ik wilde iets doen wat je niet verwacht, maar humor over zo’n ernstig thema is duidelijk riskant.’ (isg)

ONLINE
www.standaard.be/video

CABARET

Kommil Foo is top in tekst, beeld en muziek

Kommil Foo viert zijn twintig jaar met een prachtig boek, een schitterende muzikale voorstelling en een bijbehorende cd.

VAN ONZE MEDEWERKER

KAREL MICHIELS

BRUSSEL | Het fraai uitgegeven *Kommil Foo songbook* had al ruimschoots volstaan om de hoogtepunten van twintig jaar Kommil Foo in herinnering te brengen. De teksten van Raf en Mich Walschaerts werken ook op papier, in al hun ritmische harts-tocht en melodramatiek. Als je ze zo achter elkaar leest, valt op dat de dood wel erg vaak komt aankloppen in de dromerige wereld van de broers. Maar somber word je daar als lezer niet van. Leven en dood lopen elkaar niet voor de voeten. En er is gelukkig altijd de liefde.

De illustraties van Bart Silon va-

riëren van veredelde schetsen en cartoons, tussen Kama en de klare lijn, tot abstracte en figuratieve kunst. Het beeld is in dit eigentijdse liedboek gewaagd aan de inhoud, op zich al een buitengewone prestatie. Achterin zit een gratis bonus-cd met vier nummers uit *Kommil Foo de luxe*.

Dat is meteen ook de titel van de even mooie als verrijkende samenwerking met Orquesta Tanguedia, een achtkoppig ensemble onder leiding van Gwen Cresens, zelf een virtuoze bandoneon- en accordeonspeler. Niet dat de beste nummers van Kommil Foo nu plots allemaal een tangoarrangement hebben gekregen. Er zit net zo goed subtiele latin jazz in de

set, net als filmische muziek en klassiek. Maar de weemoed van de tango is wel een constante, en die sluit ideaal aan bij de magisch-realistische blues van het duo.

De teksten doen wel vaker denken aan Zuid-Amerikaanse literatuur, waar kleine gebeurtenissen durven openbarsten tot hilarische fresco's van het leven (en de dood). Het is alsof de nummers van Kommil Foo nu pas thuisko-

De tango sluit perfect aan bij de blues van het duo Walschaerts

men, in de uitvoering van Orquesta Tanguedia.

De meest verstilde en intense songs van het concert zijn samengebracht op een cd, wat een licht vertekend beeld geeft van de setlist in de zalen. Daar ruikt Kommil Foo ook plaats in voor lange, epische en vooral zeer grappige composities als ‘De volgende’ (over God en de god in ieder van ons), ‘Kop in het zand’ (wat we allemaal weleens doen) en ‘Worsten’ (nog altijd een fantastisch pamflet tegen populisme, en racisten en nationalist in het bijzonder).

Het doet deugd om die klassiekers nog eens terug te horen, zeker in deze vorstelijke uitvoering. Zelfs de oude restaurantsketch krijgt er een nieuw elan door, met de muzikanten in de rol van geleghedsorkestje, net als het *Monty Pythoneske* sprookje over de prins en de prinses. De humor van Kommil Foo hoeft in deze voorstelling geenszins te wijken voor de indringende schoonheid van de muziek.

Raf en Mich Walschaerts weten na twintig jaar perfect hoe ze het eigen gelijk – en dat van anderen – kunnen doorprikken, en dat doen ze met plezier, zelfs muzikaal. Hoe heilig ook het leven en de liefde, hoe ontroerend ook sommige melodieën, het blijft een narrenschip waar we verwijlen. Niemand die dat grappiger en poëtischer uitdrukt dan Kommil Foo. In een boek, op cd en op het podium.

‘Kommil Foo de luxe’. De cd is uitgebracht door Pias Comedy, de voorstelling toert de komende maanden door Vlaanderen en Nederland. Het ‘Kommil Foo songbook’ is verschenen bij Lannoo.

★★★★☆



De broers Raf (links) en Mich Walschaerts kunnen perfect hun eigen gelijk doorprikken. © Nicolas Maeterlinck/pn

kort geding

JAZZ

Jazz Brugge

Gezien op 1 en 2 oktober in Concertgebouw, Brugge

De trompettisten maakten het mooie weer op Jazz Brugge. De uitblinkers waren de Italiaanse gentleman Enrico Rava, die meesterlijk en mediterraan klonk, en Bert Joris, die het Brussels Jazz Orchestra al even meeslepend liet klinken.

Jazz Brugge kiest resoluut voor Europese musici. Ze komen uit alle windrichtingen, van Litouwen en Finland tot Italië. En al glipt hier en daar een Amerikaan door de mazen van het net, het statement is duidelijk: de goede jazz komt niet meer alleen uit de Verenigde Staten, ook het oude continent telt mee. Die Europese jazz is een bont gekleurde spreij met invloeden van klassiek tot rock, van Béla Bartók tot Duke Ellington.

Met de vijfde editie lijkt Jazz Brugge een goede koers te hebben gevonden. De opkomst was goed, al blijft het vechten om met een affiche met veel onbekende namen volk te lokken.

Zoals bleek is het niet omdat een band uit een ver Europees land komt, dat succes is gegarandeerd. Het waren de vaste waarden die vrijdag en zaterdag de beste concerten speelden.

De Hongaarse band **Grencso Realtime Collective** (★★★★☆) bracht zelfs de Amerikaanse saxofonist-dichter Lewis Jordan mee. ‘You can not know the blues’, dichte Jordan. Kan het Amerikaanser? Jammer genoeg hing dat Open Collective als los zand aan elkaar.

In **Saxafabra** (★★★★☆) bracht saxofonist Cezariusz Gadzina Poolse, Belgische en Italiaanse musici samen. De muziek golfde aanstekelijk op en neer. Mooi samenspel, goede solo's en een vol geluid: Saxafabra wist te boeien.

De 71-jarige Italiaanse trompettist **Enrico Rava** (★★★★★) lijkt met de jaren alleen maar beter te worden. Met de leeftijd is zijn herkenbare toon nog verdiept en zijn register zelfs verbreed. Hij boetseert zijn noten en kan trompet spelen alsof hij je in vertrouwen neemt en persoonlijke dingen wil vertellen. In Brugge had hij de vindingrijke en speelse trombonist Gianlucca Petrella aan zijn zijde. Ze zetten steekspelletjes op en lieten fraai samenspel horen. Rava heeft een neus voor pianisten. De jonge Giovanni Guidi bleek een aparte pianist te zijn. Het concert was speels, geladen, vol vernuftige wisselwerkingen en meesterlijk samenspel. En jawel, met een onbetwistbaar mediterraan parfum.

Het duo van pianist **Erik Vermeulen** en saxofonist **Ben Sluijs** (★★★★☆) presenteerde zaterdag zijn nieuwe cd *Parity*. Ze

speelden in de kamermuziekzaal. Het is heel discrete en vaak broze muziek die ze maken, met een Sluijs die zijn toon almaar bijvijlt en Vermeulen die met zijn delicate aanslag altijd op onderzoek gaat. Geen grote gebaren, wel ingehouden dialogen. Het begon aarzelend en wat egaal, maar gaandeweg kroop er meer vuur in. Naar het einde, met de afsluiters zoals Monks ‘Off minor’ en de standard ‘All the things you are’, groeide de spanning en werd het steekspel spijter.

Belgiës toptrompettist Bert Joris nam na acht jaar weer een album op met het **Brussels Jazz Orchestra** (★★★★☆): *Signs and signatures*. In zijn nieuwe composities laat hij een ingetogener en lyrischer bigband horen, met als rode draad zijn nooit falende en verhalende trompet. Dat schitterende nummer ‘Magone’ – ‘over lot, leven en dood’, zei hij – zat in een verrassend nieuw jasje. In ‘Uppers and downers’ – ‘een hommage aan Duke Ellington, een van mijn grote voorbeelden’ – bloeide de band op en kregen we het allemaal: schetterende trompetten, ronde trombones en vinnige saxofoons, bigbandwerk om je vingers bij af te likken. Het titelnummer ‘Signs and signatures’ was de prikkelende afsluiter. BJO trekt straks zes dagen naar de Dizzy Gillespie Jazz Club in het New Yorkse Lincoln Center. Het zal er niet misstaan.

Na dit strakke, prachtige concert was het



Enrico Rava. © rr

de beurt aan de Britse rietblazer **Courtney Pine** (★★★★☆). Hij is een monster op zijn instrumenten, en in zijn nieuwe project bewees hij dat gretig. Deze keer is hij in de ban van Sidney Bechet. Met een woordje Frans – Bechet was een held in Frankrijk – en veel aanmaningen om in de handen te klappen wilde hij er de sfeer in brengen. Zijn muzikanten stonden er vaak werkloos bij, omdat hij almaar weer nieuwe krachten bedacht. De band van de zwarte Brit Pine was even geen Europees voorbeeld, maar veeleer een stuurloos schip.

KAREL VAN KEYMEULEN